

TEKSTI ULLA-MAIJA LAMMI-KETOJA • KUVAT TUIJA LINKOLA

Peppi ja Rosa tulivat kotiin

Pikkutyttöjen iloiset äänet täyttävät Lindemanien kodin Espoon Kuurinniityssä. Päivi ja Pekka Lindeman hakivat tyttärensä Pepin ja Rosan Kiinasta. Toisinaan perheessä asuu myös vaihto-oppilastyttöjä eri puolilta maailmaa.

Päivi ja Pekka Lindeman avioituivat 1995, ja lapsi olisi ollut sangen tervetullut. Kun mitään ei tapahtunut, he menivät lapsettomuushoitoihin. Päivi tuli raskaaksi, mutta sai keskenmenon kuudennella kuukaudella.

- Tämä oli ensimmäinen koeputkihedelmöitys ja sen jälkeen niitä tehtiin vielä neljä. Olemme käyneet läpi kaikki mahdolliset tutkimukset ja lapsettomuushoidot. Raskautteen ei löydetty mitään biologisia esteitä. Jossain vaiheessa peli piti sitten viheltää poikki. Teimme päätöksen, ettemme enää yritä saada lasta ja kävimme myös psykiksellä tasolla läpi asian. Pian tämän jälkeen alkoi viritä ajatus adoptiolapsesta.

Oman kotikunnan sosiaaliviranomaiset tekevät kotiselvityksen adoptiolapsen haluville. Siinä arvioidaan perheen soveltuvuutta adoptiovanhemmiksi.

- Me pääsimme melko nopeassa vauhdissa starttaamaan. On paikkakuntia, joissa täytyy odottaa puolitoista vuotta kotiselvitysprosessin aloittamista. Pienen vauvan vanhemmiksi ensimmäisenä mielessä olleesta Kolumbiasta olimme jo liian vanhoja, nelikymppiset Päivi ja Pekka kertovat.

- Aasialaisessa kulttuurissa arvostetaan ikää ja elämäkokemusta. **Peppiä** odotimme kaksi ja puoli vuotta ja saman verran **Rosaa**. Oli aikaa läpikäydä omia tunteitaan ja valmistautua vanhemmuuteen.

Herkkä hetki

- Kun lapsesta näki ensimmäisen valokuvan, hän oli heti "meidän tyttö", Päivi kuvailee.

Adoptiolapsen hakumatka Kiinasta kestää kaksi viikkoa. Orpokodin kasvattiäiti luovuttaa lapsen hänen uusille vanhemmilleen. Peppi luovutettiin Päiville ja Pekalle hotelli-huoneessa.

- Kun sai lapsen syliinsä, sisimmässä oli valtava tunnekuuhu, oikea tunteiden mylleritys. Me unohdimme antaa asiaankuuluvat lahjatkin kasvatusäidille.

Kotiin paluun jälkeen ensimmäinen viikko kuluu lapsen Suomeen tulon liittyvien käytännön asioiden järjestelyssä.

- Rosa oli kotiin tullessaan hieman sairas, hänellä oli vesirokko ja vatsatauti, Päivi kertoo.

- Ja varpaan kynsikin lohkenut! Peppi lisää.

Jo ennen Pepin tuloa perheeseen Päivi ja Pekka opiskelivat kiinnostuksen vuoksi kiinan kieltä työväenopistossa. Siellä he myös tutustuivat toisiin adoptiovanhempiin.

- Adoptioperheet pitävät paljon yhteyttä keskenään. Kuuden kilometrin säteellä asuu seitsemän perhettä, joissa on yhteensä kymmenen Kiinasta haettua lasta. Lapsillamme on siis "Kiinan-serkkuja". Viime helmikuussa vietimme kaikki yhdessä kiinalaista uutta vuotta.

Isosiko Zhao Jin

Kun Peppi oli pieni, Lindemanit kuulivat, että Suomeen oli tulossa ensimmäinen kiinalainen vaihto-oppilas.

- Sanoimme, että otamme hänet, jos hän on tyttö. Näin Peppi sai "isonsiskon", **Zhao Jinin**. Hän puhui Pepin kanssa suomea, mutta suurimman osan vuotta Päivin ja Pe-

kan kanssa englantia, koska englannin taidosta oli hänelle enemmän hyötyä tulevaisuudessa.

Zhao Jin ei kuitenkaan ollut ensimmäinen vaihto-oppilas Lindemaneilla, vaan seitsemän vuotta sitten heillä vietti vaihtarivuotensa saksalainen **Caroline**.

- Caroline on käynyt meillä sen jälkeen monta kertaa ja olemme kirjeenvaihdossa. Hän osaa edelleen hyvin suomea.

Vaihto-oppilaat ovat tulleet Lindemaneille *AFS:n* kautta. Päivi oli jo nuorena ajatellut ollessaan Saksassa kielikurssilla, että voisi aikuisena itsekin majoittaa nuoria ihmisiä. Koko vuoden viipyvien vaihtareitten lisäksi heillä on ollut kuukauden ja viikon mittaisia "lyhytvaihtoja".

- Meillä on ollut tyttöjä Italiasta, Itävallasta, Japanista ja Amerikasta. Viikon vaihtari on sellainen, joka viettää vaihtarivuottaan jossain muualla päin Suomea, esimerkiksi Pohjanmaalla, ja tulee sitten viikoksi tutustumaan pääkaupunkiseutuun.

Tyttyjä Lindemaneilla on ollut siksi, koska, koska Päivi on enemmän kotona.

- Kun olen kotona lasten kanssa, on oikea piristysruiske, kun 16-vuotias tyttö tulee esimerkiksi Italiasta kuukaudeksi elämään kanssamme.

Vaihtariperheistä on Suomessa suuri pula. Sellaiseksi ryhtymiseen ei vaadita mitään erikoista.

- Paitsi sitä, että on kiinnostunut siitä nuoresta ihmisestä ja valmis viettämään hänen kanssaan yhteistä aikaa.

- Teini-ikäisillä menointo vuoden aikana lisääntyy. On oltava valmis myös kohta-

◊ maan ne ongelmat, joita murrosikäiset käyvät läpi. Murrosikäisillä on samat ongelmat riippumatta siitä, mistä maasta he tulevat.

Päivi toimii neljättä vuotta vaihto-oppilaitten tukihenkilönä. Jokaisella vaihtarilla on tukena perheen ulkopuolinen henkilö, jolle voi jutella esimerkiksi selaisista asioista, joista ei ehkä omassa vaihtariperheessä syystä tai toisesta voi puhua.

- Tänä talvena toimin ecuadorilaisen tytön tukihenkilönä.

Vaihto-oppilaan tullessa perheeseen pelisäännöt tehdään heti selviksi. Luotamus syntyy miltei saman tien.

- Siihen tarvitaan vain se, että molemmat osapuolet toimivat rehellisesti ja reilusti toisiaan kohtaan, Pekka sanoo.

Luonteva vaihtoehto

Päivi ja Pekka Lindemanille vaihto-oppilaat ja adoptiolapset maailmalta ovat olleet luonteva vaihtoehto. Molemmat ovat tehneet maailmalla töitä, Päivi matkailualalla ja Pekka kansainvälisessä kiinteistöpalvelualan firmassa. Myös lapsettomuudesta puhuminen on ollut heille aina luonnollista.

- Usein, kun alkaa puhua lapsettomuudesta, saa huomata, että ympäristössä on paljon muitakin saman asian kanssa kamppailevia, Pekka on huomannut.

- Sellaisille, jotka miettivät adoptiota vaihtoehtona, haluamme sanoa, että aloittakaa jo tänään, huomenna voi olla jo myöhäistä. Itsekin olisimme voineet lähteä vielä aikaisemmin tähän prosessiin. Jo ennen Peppiä harkitsimme

adoptiohankkeen aloittamista, mutta silloin halusimme jättää asian vielä hetkeksi mietinnän alle. Kun päätimme, että lapsi on tervetullut perheeseemme, kului seitsemän vuotta ennen kuin Peppi tuli kotiin. Adoption ei tulisi olla mikään viimeinen vaihtoehto.

Lindemanit sanovat kohdanneensa tähän mennessä vain positiivista asennoitumista.

- Mutta tavallaan meidän tulee valmistautua myös suvaitsemattomuuteen. Vaikka yhteiskunnassamme erilaisuuden hyväksyminen on lisääntynyt, se ei poista suvaitsemattomuutta kokonaan.

Tänä syksynä Peppi on aloittanut englanninkielisen leikkikoulun.

- Syön siellä lounasta. Syön ihan ite kaikki ruuat. Siellä on neljä tättiä ja yksi setä. Minä puhun heille suomea ja he puhuvat minulle englantia. Mutta kyllä he ummartavat suomea, Peppi kertoo. Pöydän toiselta puolelta pikkusisko Rosa seuraa häntä ihailevin katsein.

- Aika hyvää pullaa, Peppi sanoo siten haukatessaan uunituoreesta viinistä. ■

► **Kansainvälien adoptio:**
Helsingin kaupungin sosiaaliviraston perheasiaintoimisto,
www.hel.fi/sosv/palvelut/perhe/adoptio
tai (09) 3104 3447,
Interpedia, www.interpedia.fi/
tai (06) 320 9710,
Pelastakaa lapset ry, www.pela.fi,
(09) 4135 5400,
Yhteiset Lapsemme ry,
www.yhteisetlapsemme.fi
tai (09) 260 0446

Lindemanien kokemus on positiivinen, mutta he ovat valmistautuneet myös suvaitsemattomuuteen.